

Kristus Konungen – så att Gud blir allt, överallt

Idag firar vi katoliker Kristus Konungens högtid, men många av våra medkristna i andra kyrkor och samfund firar Domsöndagen. I princip är det samma mysterium som vi alla firar: att Gud skall bli allt, överallt (jfr 1 Kor 15:28), alltså den yttersta tiden och domen. Vi kan se på detta utifrån olika perspektiv. Så är det ju med allt som är betydelsefullt. Det är alltid viktigt att kunna se på verkligheten och allt vad den innebär på ett allsidigt sätt, ur olika synvinklar, både utifrån Guds och våra egna mänskliga och ofta ganska olikartade perspektiv. Annars riskerar det att bli väldigt ensidigt, polariserat och ofta skrämmande. Det är just detta som är en av vår tids stora frestelser och faror på olika områden. När vi därför firar dagens högtid är det så viktigt att vi försöker se på detta ur Guds eget perspektiv, med Jesu ögon och inte bara utifrån vår mänskligt sett mycket begränsade utgångspunkt. Att tiden skall ta slut, att vårt och hela världens liv skall ta slut, att vi skall dömas utifrån hur vi har behandlat de fattiga, låter inte så lustigt. Att det talas om evig eld, eviga straff och evig död låter ännu mer skrämmande. Och ändå har denna högtid ett så hoppfullt och underbart budskap – som allt annat i vår kristna tro – att vi bara kan tacka och prisa Gud för hans oändliga barmhärtighet.

Grundtanken idag framställs klart och tydligt av Paulus: ”Kristus har uppstått från de döda, som den förste av de avlidna” (1 Kor 15:20). Det är alltså påskens glada budskap som är grundtonen, kärnan i hela vårt kristna liv. Kristus har uppstått för att öppna den eviga härligheten för oss alla. Processen är i full gång. Som den första har hans moder upptagits till den himmelska härligheten och kröntes som himmelens drottning. Det motivet återkommer gång på gång på alla de många vackra altarskåp, som finns i våra svenska medeltidskyrkor. Också vi är kallade att ta emot segerkransen av Jesus, när vi väl nått fram till det definitiva målet i den eviga härligheten. Men hur skall vi bära oss åt för att nå därhän? Dagens evangelium är en vägbeskrivning för vad vi skall göra. Vi måste lära oss att känna igen Jesus i den hungrige, i den törstige, i den hemlöse, i den nakne, i den sjuke och i den fängslade och visa dessa människor vår kärlek och hjälp. Enkelt och klart säger Jesus hur vi skall leva. Vi gör ofta allt för att krångla oss ur detta. Det är för besvärligt, för jobbigt. Vi har ju ändå så mycket att stå i och vi behöver våra pengar bättre själva. Men lyckligtvis ger Jesus inte upp så lätt. Han återkommer i nya och oväntade förklädnader, när vi minst anar det. Han är mer angelägen om vår eviga frälsning än vi själva. Till vår stora förvåning får också vi förhoppningsvis en gång höra honom säga till oss: ”Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig” (Matt 25:31).

Kanske Gud i sin outgrundliga försyn har gett oss denna pandemi för att väcka oss ur vår likgiltighet och vår självupptagenhet innan det är för sent? Så länge tiden varar, vår egen tid på jorden och tiden överhuvudtaget, så finns det nåd och förlåtelse, omvändelse och ny början. Varje dag kan vi börja ett nytt och underbart kapitel i vår frälsningshistoria. Vi är inte fastlåsta i vår synd och skuld. Vi har en herde som trofast lotsar oss fram genom livet och hjälper oss att undgå alla faror. Hans omsorg gäller oss alla, men speciellt vissa: "Det förlorade skall jag uppsöka, det fördrivna skall jag föra tillbaka, det sårade skall jag förbinda och det svaga skall jag stärka" (Hes 34:16). Som får i hans hjord får vi också bistå och stödja varandra. Kyrkan är enligt påven Franciskus "ett fältsjukhus", där vi ständigt får erfara Frälsarens helande nåd och omsorg, såvida vi är villiga att ställa oss till våra medpatienters tjänst.

Guds omsorg gäller hela skapelsen som vi hör i dagens kollektbön. "i din älskade Son, världsalltets Konung, har du velat sammanfatta allt, låt hela skapelsen befriad från tomhetens välde, tjäna ditt majestät och utan ände lova dig". Allt som finns till är till för att lova och förhärlika sin Skapare. I psaltarpsalmerna får vi sjunga i samma kör som frost och köll, som eld och hagel, i en enda stor kosmisk lovsång till Den som har skapat allt och håller allt i sin hand. Det innebär också att vi måste vårda och värda Guds skapelse och bevara dess skönhet och värdighet. Det "tomhetens välde" som kollektbönen talade om känner vi alla till. Det finns både inom oss, där vi ofta känner oss tomma och förstelnade, och runtomkring oss i en värld, där egenintressen och riskkapitalister tycks råda. Redan nu vill Kristus genomsyra hela vår verklighet med sitt glada budskap. På alla nivåer av tillvaron vill hans låta sitt ljus skina. Hans sanning och godhet, hans rättvisa och barmhärtighet måste få fördriva tomhetens välde redan nu. Vi måste bli hans medarbetare - och då börjar man alltid med sig själv. Inget är lättare än att se hur de andra borde vara, hur samhället, hur facket och folkhälsomyndigheten borde reagera. Men det är mig det gäller, lilla jag. Det stora måste börja i det lilla. Thérèse av Jesusbarnet talar om den lilla vägen. I vardagens alla små detaljer kan evangeliet komma in och förändra mig och mitt sätta att leva. Är det äkta och trovärdigt kommer det också att sprida sig, ibland lite försiktigt och försynt, men ibland som en löpeld som vi ser i helgonens liv.

En vacker dag är allt ändå slut, både för mig i mitt lilla liv och för den stora värld där vi alla lever, ja, för själva tiden. Det är då som synd och ondska, förtryck och folkmord och all annan orättvisa skall ta slut. Äntligen. "Den siste fiende som förintas är döden... Men när allt har lagts under honom, skall Sonen själv underordna sig den som har lagt under honom, så att Gud blir allt, överallt" (1 Kor 15:26, 28). Äntligen.

